EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Adrià Harillo | Actualitzat el 22/01/2018 a les 10:56

Adrià Harillo. Des de Tel Aviv

D'AQUÃ• I D'ALLÃ€.Â DesprÃ©s de la meva etapa a la Xina -a la qual tinc intenciÃ³ de tornar-, el mes passat vaig venir a Tel Aviv per fer-hi feines d'investigador visitant a la universitat. La investigaciÃ³ Ã©s al departament de Sociologia i sota la supervisiÃ³ de la seva directora.Â

Adrià Harillo al port de Jaffa (Tel Aviv)

Les diferències amb qualsevol altre país on hagi estat comencen a l'hora de pujar a un dels seus avions. La companyia aèria israeliana és famosa per ser una de les més estrictes en el tema de la seguretat. A l'arribada a l'aeroport de Barcelona cal respondre tota una bateria de preguntes d'allò més inquisitives per tal de preservar, en paraules dels treballadors, la seguretat nacional.

Una vegada s'aterra al país, aquesta preocupació per la seguretat es fa més evident i és que Israel destina aproximadament un 70% del pressupost nacional a despesa militar -per molt increïble que aquestes xifres ens puguin semblar. La seva situació geogràfica a l'Orient Mitjà amb països veïns com el Líban, Síria, Cisjordània, Egipte i molt a prop Iraq (entre d'altres), i també els conflictes armats amb alguns d'ells fan que la vigilància i la seguretat nacional es facin d'allò més presents en qualsevol activitat com, per exemple amb la presència de vigilants privats armats o militars a la universitat. Tel Aviv és, però, la ciutat més oberta del país i és fàcil veure-hi persones que no són estrictament practicants del Sàbat, el dia sagrat per a ells, que comprèn des del divendres tarda-vespre al dissabte a la nit. En aquest període, no es pot ni tan sols encendre el llum de casa en considerar que això implica una guspira i, segons el seu llibre sagrat, en Sàbat no és possible fer foc. Aquesta és només una de les infinites prohibicions i, precisament per això, viure en algunes zones de Tel Aviv és un avantatge per a aquells que som agnòstics o ateus, ja que podem no complir amb les normes religioses que sí que són respectades al peu de la lletra en altres barris o ciutats. En aquest sentit, una altra de les característiques curioses de la ciutat i el país és que en alguns restaurants internacionals com McDonald's no és possible demanar tampoc entre setmana una hamburguesa i un cafè amb llet o trobar una hamburguesa amb formatge, ja que, per qüestions religioses, no és permès barrejar llet i carn i, ni tan sols rentar junts plats que hagin contingut -de forma separada- ambdós aliments.

Un fet que no crida menys l'atenció de la ciutat és que és impossible veure botigues que, en altres ciutat, trobaríem a qualsevol cantonada com poden ser les del Grup Inditex, HM i altres de similars. D'aquesta qüestió encara no n'he descobert la causa, però és estrany si un pensa per un instant que en les nostres ciutats formen part del paisatge, com aquell qui diu. Malgrat que la intenció inicial no és estar a Israel durant un període superior a mig any, perquè de cara a l'any vinent tinc projectes en ment fora d'aquí, hi ha moltes coses per aprendre i per gaudir de la seva cultura. Una de les coses és el saludable estil de vida de les persones d'aquí, tant en termes d'alimentació com d'activitat física. A això s'hi ha d'afegir l'enorme plaer que proporciona tenir a escassos quilòmetres localitzacions carregades d'història i cultura com el port de Jaffa, Jerusalem, Natzaret, Betlem, Amman o Jericó.

Adrià Harillo Pla fa feines d'investigador a la Universitat de Tel Aviv (Israel).

Adrià Harillo al port de Jaffa (Tel Aviv)